

Другият топоним е *Голям (и Малък) морни дол*, намиращ се на запад от Карандила, на около 5 км под връх Българка. Там също, според преданието, се установява част от бящото сливенско население, но всички умират и затова се утвърждава като място на умрелите от чума.

В местностите *Гергевец* и *Таузлий* под с. Тополчане според друго предание някога е имало селища със същите имена. Говедари пасели говеда и на едно говедо му хлътнал кракът в една дупка. Като го извадили, се открил отвор, в който имало голям казан със злато.¹³ В друг вариант на преданието отворът е вход на пещера (мааза) в м. *Мааза баур*. В нея имало много злато и говедарят (говедарите) взели от него и отнесли в селото. Разчуло се и хората от селото ходели да си вземат и започнали да купуват много ниви. Новината достига и до турците, които искали да разберат къде е съкровището и започнали да тормозят селяните, подлагали ги на големи мъчения, но те не издали къде е скрито златото, а своето имане хвърлили в дълбок кладенец, но не го дали на турците. За да се избегнат от насилието, селяните напуснали селото и то запустяло (Демирев 2006: 144). В друг вариант на преданието селото е опожарено от турците, но дошла и чумата и хората избягали. Сега са останали само наименованията на местностите, обозначаващи някогашните селища.

Край с. (кв.) Козарево има местности *Юлин град* и *Манастира*. Всъщност това е една местност, за която битува предание. *Юлинград* е бил голямо селище отпреди турско. При идването на турците тяхна конска орда минава по стар римски път към Мъглиж, но в мъглата турците се обърват, виждат сградите на Юлинград и кубетата на манастира и го нападат, опожаряват го и избиват хората. Съкровището на манастира е скрито в дълбок кладенец. Сега в местността има ясни следи от стари зидове, строителна и битова керамика. Съхранено е и името на манастира „Св. Никола“. В близкото минало на мястото на манастира в деня на Летни Никулден, (девети май) се е осъществявало обредно излизане на населението – по родове, с извършване на обредни действия от свещеник, правене на общ курбан и др., наречени „Масла“ – маслосвет. Сега тази практика е прекъсната, но знанието за нея се пази, обвързано с наименованието на местността – *Манастира*.¹⁴

Заправянето на с. (гр.) Твърдица е свързано с подчертана динамика на преместване и множество топоними. Най-напред хората отседнали в м. *Креставел*, ама там било много сухо, нямало вода и се заселили близо до *Друма*, но оттам пък минавали много разбойници, които ги нападали и обирали. По тази причина се преместили в м. *Чакаларе* до р. Блягорница. Но и тук, според преданието, се появил проблем – имало много змии. „Много дица удушавали змиите. Ами връзвала жената люлката и копей си мястото и кат са връща, детето удушено. Тя кърмачка и змиите търсат млякото.“¹⁵ Повод за окончателно напускане на това място била случка с една жена, която омесила и опекала хляб и сетне видяла върху него навита една змия. „И след туй решили да търсат твърдо място. Имало вада и тръгнали до реката и намерили мястото. И са заселили точно на туй място – от двете страни на реката.“¹⁶